

tott meg az a célkitűzés, hogy a táncházak tagjai ösztönzést nyerjenek a folklór- és néprajzkutatásra is.

Összegzésként: Amikor a táncházak a *leghitelesebb népi tánc, népzene és népdal mellett* döntöttek, jó utat választottak; szép és nemes szórakozás mellett magasabb igénynek is megfeleltek: zenei anyanyelvünket is elsajátítják.

A közös táncolás sikere bebizonyította, hogy *nem kell beszűkülni: az egyes táncházak hozzáláthatnak táncrendjük bővítéséhez.*

A táncolást össze lehet kapcsolni a falumunkával és a néprajzi gyűjtéssel is, tehát nem csupán tánc- és énekgyűjtéssel. Erre jó példát mutattak az udvarhelyiek, akik ezt talán országosan is elsőként valósították meg, példát mutatva arra, hogy ezt másutt is meg lehet valósítani.

Egy bizonyos: nagy élmény volt, nagy és komoly társadalmi összefogás eredménye. Köszönet érte a Televízió magyar adásának is, amely nemcsak a filmezést vállalta, de anyagilag is támogatta az udvarhelyieket a találkozó megrendezésében. A Kriterion Könyvkiadó jelenléte biztosította az országos nemzetiségi szintet, a Művelődés vállalta az előadások közlését.

Persze a munka nehezét és kevésbé látványos részét a házigazdák, a megyei és városi KISZ-bizottság és a székelyudvarhelyi táncház vállalta. Az a szívéllyesség, ahogyan az egyes csoportokat fogadták, ahogyan ellátásukat és szállásukat megszervezték, egészségében véve felemelően szép volt.

Világosan kiderült: a táncházak szerepe az ifjúság nevelésében már minden vitán felül áll. A továbbiakban tehát az a fontos, hogy mindig ugyanilyen lelkesen, igaz útkereséssel végezzék munkájukat.

Nagy Olga

(A Hét, 1979/28. 2–3. – 1979. július 13., péntek)

A mezőségi tánctanár

„Vágják az erdei utat,
Viszik a szegény fiúkat”

- Mutatkozzál be, kérlek.
- Kiss Mihálynak hívnak.
- Hova valósi vagy?
- Visai.
- Palatka közel van hozzátok?
- Elég közel, ahhoz képest, hogy Mezőségeen vagyunk.
- Jól tudnak a palatkaiak muzsikálni?
- A legjobb zenészek Mezőségeen...

- Most is, vagy csak a régi Náci korszakában?
- Nem, most is. A régi Náci, az amikor az ő ideje volt..., de most már nincsenek más zenészek, csak az újoncok, ezek is muzsikálnak elég szépen.
- Hány éves vagy?
- Húsz vagyok.
- Most rukkolsz be?
- Jövő héten.
- Mivel foglalkozol?
- Lakatos mesterségem van. Most Bukarestben voltam, ott dolgoztam. A héten jöttem haza. Holnap indulok az udvarhelyi táncfalalkozóra.
- Mióta jársz a táncházba?
- Több mint másfél éve.
- Tetszik-e?
- Nekem nagyon tetszik. Szabadidőmben, első a táncház.
- Az öcséd is jár, ugye?
- Igen, nagy táncos ő is.
- De a bátyja nagyobb.
- Nem lehet mondani. Most meg fogja előzni, mert elvisznek bakának, ott sokat fogok felejteni.
- Valamilyen táncsoport tagja is vagy közben?
- Igen. A visainak is. De azelőtt tagja voltam a legnagyobb erdélyi csoportnak, a Transilvaniának.
- És hol működik?
- Kolozsváron. A Február 16-hoz tartozik.
- Olvasni mit szoktál?
- Újságot is. Mikor kapok egy jó cikket belőle, akkor elolvasom.
- Kikkel barátkozol?
- Most visaiakkal; ők az én első barátaim. De vannak a tánc házból is barátaim.
- Kik? Szintén visaiak?
- Legelsősorban a zenészek. Kostyák Alpár, ő a legjobb barátom; Kostyák Attila, Sepsi Dezső. Meg azok, akik most bakáskodnak: Könczei Árpai, Székely Levente, Gázsa Pista... Ők hoztak el a tánc házba. 1978, újévbe voltak kint a kolozsvári zenészek, a tánc házból és nekikezdték muzsikálni. Egy háznál, mert a kultúrotthon zárva volt, nem kaptunk engedélyt. Azt mondták, hogy jöjjetek fel Kolozsvárra – és itt vagyok.
- Azelőtt nem itt dolgoztál?
- De igen, 1974 óta. Csak nem tudtam a tánc házról.
- Láttak táncolni és úgy hívtak?
- Igen. Megtetszett nekik. Bejöttem, s nekifogtam a mezőségi táncokat tanítani. Az a baj, hogy azok, akiket tanítottam most, másfelé is tanítják – de nem helyesen – nem úgy, ahogy van.
- Hogyan érzed itt magad? Érzed, hogy „együtt” vagyunk mindannyian, hogy tartozol valahová?

– Jól. Mindenesetre most már sokkal jobban, mint a múltkor. Már elég jól járják a kolozsváriak.

– A tavalyi táncháztalálkozó milyen élményed volt?

– Bejött a szováti kántor és elkezdett muzsikálni egy katonakisérőt. És énekelte is. Az ének közepetáján a közönség nagy része törölte a szemét.

„Vágják az erdei utat,
Viszik a szegény fiúkat,
Viszik, viszik, szegényeket”

Lakó Ildikó

(Igazság – Fellegvár ifjúsági oldal, 1979/171. 3. – 1979. július 21., szombat)

Táncház

Csütörtök este a Monostori Művelődési Házban, pénteken este pedig a Vasutas (Vasas) Klubban – a rövid nyári szünet után – újra megnyílik a kolozsvári táncház.

(Igazság, 1979/192. 2. – 1979. augusztus 15., szerda)

Táncház a Monostori úton